

saadant ikke billiges af Rigsdagen, bortfalder Overenskomsten. Forslagsstillerne mene, at Spørgsmaal af den Art ikke bør behandles ved de aarlige Finanslove, men derimod ved de aarlige Tillægsbevillingslove. Med Hensyn til Kirketienden indeholder § 8 særskilte Bestemmelser. For saa vidt der paa Kirketienden hviler en særegen Forpligtelse til Kirkerne's Vedligeholdelse, maa der jo selvfølgelig, idet Tienden afløses, fastsættes en bestemt Sum til Kirkerne's fremtidige Vedligeholdelse med mere. Forslagsstillerne formene, at Spørgsmaalet om Størrelsen af denne Sum selvfølgelig ikke kan afgøres ved Forhandling mellem Tiendehdere og Tiendemodtagere, men at der her maa nedsættes en Kommission, som fastsætter Størrelsen af disse Summer. Man formener, at saadanne Kommissioner bør bestaa af 7 Medlemmer, hvoraf Ministeren vælger Formanden, 2 Medlemmer vælges af Kirkejerer, 2 Medlemmer af Tiendehderne, og Ketten udmelder dernæst 2 bygningstyndige Mænd. Den Kendelse, en saadan Kommission afgiver, skal dog ikke være bindende for Parterne; hvis nogen af Parterne mener at føle sig brøstholden ved, hvad Kommissionen vedtager, kan hver af Parterne aflaa at gaa ind paa Overenskomsten. Hvor Kirkerne f. Ets. selv eje Tienden, maa Kirkeministeren selvfølgelig her repræsentere Kirkejerer, og det maa da blive Lovgivningsmagts Sag, nærmere at fastsætte bestemte Regler for, hvorledes de til Kirken henlagte Midler i Fremtiden skulle bestyres og anvendes. Med Hensyn til Bestyrelsen af de Midler, der vilde være at henlægge til Kirkerne's Vedligeholdelse, formener man, at dette Forhold kan ordnes i Overensstemmelse med den Stilling, som de saakaldte „selvejende Kirker“ nu indtage. Der er jo ved disse Kirker bestiftet særegne Kirkeinspektioner eller Bestyrelser til at forvalte de Midler, som ere henlagte til de Kirker, som nu for Tiden eje sig selv, og Forholdet vil blive noget lignende for de andre Kirker, naar Tienden en Gang bliver afløst. Med Hensyn til Overenskomsterne foreslaas der i § 9, at de selvfølgelig skulle tinglæses, før de kunne træde i Kraft; men en saadan Tinglæsning maa ikke foregaa, før samtlige de paa en Tiende tinglæste Forpligtelser ere afviklede, og hyldestgørende Bevis herfor er forelagt for Retsskriveren. Alle de Afgifter, som ellers vilde tilfalde det offentlige ved Tiendens Afløsning, f. Ets. Stempelafgift, Tinglæsningsgebur, v. s. v. bortfalde, og alle de Udgifter, der forøvrigt maatte paafores, skulle afholdes af Staten, f. Ets. Afgiften til Kommissionerne, der ville have at tage Bestemmelse om, hvilke Summer der

skulle anvendes til Kirkerne's fremtidige Vedligeholdelse. § 12 indeholder Bestemmelse om, at der skal tilktaa's hver af Kommissionens Medlemmer 8 Kr. i Dagpenge og desuden Rejseudgifter, som godtgøres efter Regning, samt Formanden Udgifter til Porto o. s. v.

Forslagsstillerne have den Opfattelse, at den Vej, som foreslaas i det foreliggende Lovforslag, vil vise sig at være fremkommelig, og man formener, at det nuværende Tidspunkt kan være ret belejligt. Vi have den Opfattelse, at der for Øjeblikket sikkert er flere Tiendeejere, som foretrække at faa en fast Kapital, over hvilken de fremtidig frit kunne disponere, og at der fra mange Tiendeejeres Side maatte være Villighed til at indgaa paa frivillige Overenskomster. I øvrigt formene Forslagsstillerne, at en Tiendeafløsning i og for sig er ønskelig og sikkert i alle Parter's velforitaede Interesse. Det kan ikke nægtes, at hvor Tienden bliver afløst, vil det for Tiendehderne's Vedkommende have ikke ringe Betydning. Det vil sikkert forøge Ejendommens Værdi og lette Omfætningen af Ejendommene i Fremtiden. Hvad Gejstligheden angaar, tror jeg ogsaa, at det vil være i dens Interesse at blive fri for den nuværende yderst uheldige Skatteopkrævning; det vil være langt ønskeligere for Præsterne, at faa en een Gang for alle bestemt Løn, som ikke er paavirket af de skiftende Kornpriser, og Præsterne slippe da tillige for den Ubehagelighed, de nu maa finde sig i, at de hvert Aar skulle opkræve deres Tiende i større eller mindre Portioner hos deres Sognebeboere, hvorved de ofte maa ty til Udpantning o. s. v., hvad der jo ofte sætter Præsterne i et mindre heldigt Forhold til deres Sognebeboere og Menighed, hvilket jeg er sikker paa, at Præsterne ønske at være fritagne for. Det er derfor ikke usandsynligt — jeg nærer i hvert Fald det Haab — at man fra Gejstlighedens Side vil modtage en saadan Lov med Velvilje. Hvad dernæst Tiende-ejerne angaa, tror jeg, at det ogsaa vil være i deres Interesse, at faa en fast disponibel Kapital, en Kapital, som de frit og uhindret kunne raade over, thi det er jo klart, at en Kapital, der er bunden til en bestemt Anvendelse, har ikke den Betydning, som en fast Kapital, som vedkommende Ejer frit og uhindret kan disponere over. Hvad endelig Staten angaar, mener jeg ogsaa, det maa være i dens Interesse at fremme Tiendens Afløsning. Staten har jo her en gammel Uret at gøre god igen, og det kan kun være i Statens Interesse, at Samfundets Værdier hæves derved, at de